Τὸ φύλλον μετὰ 60 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 25.—	Ἐτησία	Φράγκα 25.—
Ἑξάμηνος	» 14.—	Ἑξάμηνος	» 14.—
Τρίμηνος	» 7,50	Τρίμηνος	» 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος | *Ἐν Ἀθήναις, 8 Ὀκτωβρίου 1922* | *Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 45*

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Ἡ εἴδηση αὐτὴ ἦταν φοβερὴ γιὰ τὴν ἄμοιρη μητέρα. Εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸ γιό της, τὸν ἐνόμιζε πάντα ὑπάλληλο στοῦ σινιὸρ Πελιάσκο καὶ χαιρόταν πιστεύοντας πὼς κατόρθωσε νὰ τὸν γραβήξῃ ἀπὸ κάθε ἐπικίνδυνη ἐπίδραση, ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν παρασύρῃ σὲ ἄσχημο δρόμο.

Ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ Φρέδος ἔφυγε ἀπ' τοῦ κορ-Ἀζάρ, φοβήθηκε πολύ· μὰ τὸ παιδί τὴν προσκάλεσε νὰ πάῃ νὰ γνωρίσῃ τοὺς καινούργιους του ἀφεντικούς. Εἶχε πάει, εἶχε γνωρίσει τοὺς ἀγαθοὺς Ἰταλοὺς καὶ εἶχε ἡσυχάσει.

Μιὰ μέρα ὅμως ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπ' τοὺς Πελιάσκο, ὅπου τῆς ἔγραφαν ὅτι ὁ γιός της εἶχε φύγει ἀπ' τὸ σπίτι τους χωρὶς νὰ τοὺς πῇ τίποτα καὶ δὲν ἤξεραν τί εἶχε ἀπογίνει.

Ἀπὸ τότε οἱ φόβοι της μεγάλωσαν καὶ βγῆκαν, ἀλοίμονο! ἀληθινοί· ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς πῆγε νὰ τῆς ἀναγγείλῃ, πὼς ὁ γιός της ἦταν ἀπὸ κεῖνους ποὺ εἶχαν συλλιφθῆ μέσα στὶς κατακόμβες.

Ὅλα λοιπὸν εἶχαν τελειώσει!.. Ὁ Φρέδος εἶχε ἀκολουθήσει τὸ δρόμο τοῦ πατέρα του!.

Εὐθὺς μόλις συνῆλθε, εὐθὺς μόλις μπόρεσε νὰ συρθῆ στὰ τρεμουλιάρικα πόδια της, ἡ δυστυχισμένη ζήτησε νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ ἰδῆ τὸ παιδί της.

Τῆς ἔδωσαν αὐτὴ τὴν ἄδεια καὶ τώρα, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, περιμένει ἐκεῖ στὸν πάγκο, στὸ ἐντευκτήριο τῶν φυλακῶν.

Ἀκούει ν' ἀνοίγῃ μιὰ πόρτα, σέρνεται ὡς τὰ κάγκελα κι' ἀνάμεσα ἀπ' αὐτά, βλέπει τὸ παιδί της, συνοδευμένο ἀπὸ δυὸ χωροφύλακες.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ ἄμοιρη μητέρα δὲν σκέπτεται τίποτα πιά: οὔτε τὰ σφάλματα, ποὺ ἔχει κάμει τὸ παιδί της, οὔτε τοὺς στρατιῶτες, ποὺ βλέπουν συγκινημένοι αὐτὴ τὴ σκηνή. Ἕνα μόνο ποθεῖ: νὰ φιλήσῃ τὸ παιδί της· καὶ τρέχει κοντά του μ' ἀνοιχτὲς ἀγκάλες.

Μὰ τὸ σῶμα της συναντᾶ τὰ φοχρὰ κάγκελα καὶ πέφτει γονατιστὴ χάμω, χύνοντας θερμὰ δάκρυα.

Κι' ὁ Φρέδος, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ἔτρεξε κοντά της. Μὰ χτύπησε κι' αὐτὸς πάνω στ' ἀναίσθητα κάγκελα.

Κι' οἱ δυὸ στέκουν ἀκίνητοι κι' ἀμίλητοι καὶ κοιτάζονται μὲ στοργή, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ προφέρουν λέξη.

Ἡ μητέρα δὲν ἔχει πιὰ τὸ θάρρος νὰ ξεστομίσῃ τὶς ἐπιπλήξεις, ποὺ εἶχε σχεδιάσει· ὅσο γιὰ τὸ παιδί, ὑποφέρει βλέποντας τὸ χλωμὸ πρόσωπο καὶ τὰ κλαμμένα μάτια τῆς μητέρας του.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ τῆς τὰ πῇ ὅλα, νὰ τῆς φανερώσῃ μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες, τὰ περιστατικὰ ἐκεῖνα, ποὺ τὸν ὡδήγησαν ὡς τὴ φυλακή. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἄνοιγε τὸ στόμα του, βλέπει στοὺς δυὸ στρατιῶτες, ποὺ στέκονται ἀκίνητοι στὸν τοῖχο καὶ μποροῦν νὰ κούσουν τὰ λόγια του.

Τότε κρατιέται καὶ περιορίζεται νὰ πῇ, μὲ φωνὴ πνιγμένη στὰ δάκρυα:

—Μαννούλα μου!.. Μαννούλα μου!.. Δὲν εἶμ' ἔνοχος ἐγώ!..Δὲν εἶμαι κεῖνος ποὺ νομίζεις!

Μ' ὅλο ποὺ εἶναι ἀπίθανο ν' ἀληθεύουν τέτοια λόγια, ἡ μητέρα, ἀκούγοντάς τα, σηκώνει τὸ κεφάλι· μιὰ λάμψη ἐλπίδας φωτίζει τὸ μαρτυρικὸ πρόσωπό της καὶ ρωτᾷ:

—Κι' ὅμως, κακόμοιρο παιδί.. τί δουλειὰ εἶχες στὶς κατακόμβες, μέσα στοὺς κλέφτες καὶ στοὺς κακούργους; Ὤ! τὸ ξέρω, σὲ παρέσυραν...εἶσαι παιδί κι' οἱ δικασταὶ θὰ σκεφθοῦν τὴν ἀδυναμία σου καὶ τὴ μικρή σου ἡλικία. Γιατὶ ὅμως μοῦπες ψέμματα; Γιατὶ πῆγες μαζὶ μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ τοὺς ἀποφεύγῃς;

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν δὲν μποροῦσε ν' ἀποκριθῆ σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση. Ἂν τὸ κανε, θὰ ἐπρόδιδε τὰ μυστικά του καὶ τὰ μυστικὰ τῆς συμμορίας.

Θὰ ἔπρεπε νὰ διηγηθῆ στὴ μητέρα του τὴν ἀφροσύνη ποὺ εἶχε κάμει νὰ ὑποχωρήσῃ στὶς συμβουλὲς τοῦ Φιδέ, στὸ θυμό του, τότε ποὺ τὸν εἶχαν διώξει ἀ-

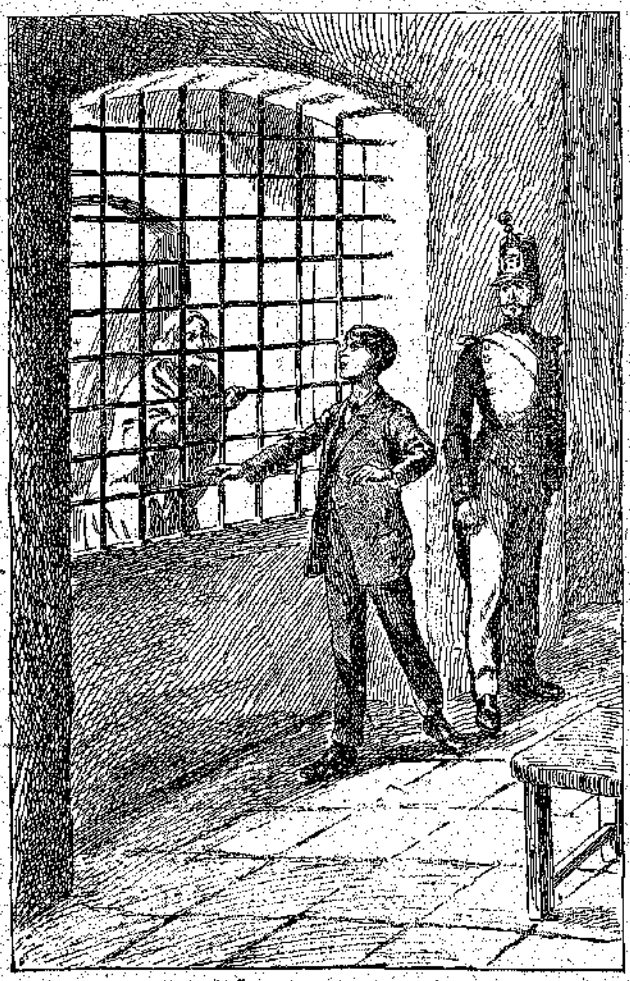

«Σ' ὁρκίζομαι, πὼς εἶμαι εἶμαι παιδί!..» (Σελ. 354 στ. γ')

δίκως ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ μαραγκοῦ.

Ὅλα τάλλα ἦταν συνέπειες ἐκείνης τῆς ἀφροσύνης. Ἡ θέληση τοῦ Φρέδου δὲν εἶχε παίξει κανένα ρόλο.

Γιὰ νὰ κάμῃ τὸ «χριστουργημά» του, εἶχε κλέψει τὴν κασσετίνα κι' ἡ κασσετίνα αὐτὴ τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ζῇ μέσα σὲ περιπέτειες.

Εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατόρθωνε νὰ δώσῃ στὸν Ἰουλιανὸ τ' ὄνομά του καὶ τὴν περιουσία του. Μὰ δὲν ἦταν οὔτε στιγμή, οὔτε τόπος κατάλληλος γιὰ νὰ φανερώσῃ στὴ μητέρα του ὅλ' αὐτὰ τὰ μυστικά· κι' ὁ Φρέδος περιορίστηκε νὰ ξαναπῇ, δυνατώτερ' ἀπ' τὴν πρώτη φορά:

—Ὄχι, μητέρα μου, σοῦ τ' ὁρκίζομαι... Δὲν εἶμαι ὅπως μὲ φαντάζεσαι καὶ θὰ τὸ ἰδῇς μιὰ μέρα, γρήγορα ἴσως... Ἂν μὲ βρῆκαν στὶς κατακόμβες, δὲν ἔφταιγα ἐγώ... Οὔτε φίλοι μου, οὔτε συνένοχοί μου ἦταν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οὔτε εἶμ' ἐγὼ ὁμοιός τους.

Ἡ διαβεβαίωση αὐτή ἂν καὶ τόσο ἀπίθανη κι' ἀόριστη, ἔφτασε ὡς τόσο νὰ παρηγορήσῃ τὴν κυρὰ-Δορμπάν.

—Ἀπ' τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί!.. εἶπε· μὰ φοβᾶμαι πώς, ἂν δὲν ἔχῃς καλύτερες δικαιολογίες νὰ πῆς στὸ δικαστήριο, δὲν θὰ σὲ πιστέψουν... Ἔλα, Φρέδο μου, πές μου ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ νὰ πάω νὰ τὰ πῶ ἐγὼ στοὺς δικαστάς. Πές μου: μήπως κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κακούργους ἦρθε καὶ σὲ πῆρε μὲ τὸ σταυιὸ στὴ συμμορία τους; Μαντεύω τί ἔγινε: Οἱ φίλοι τοῦ πατέρα σου θέλησαν νὰ σὲ κάμουν ν' ἀκολουθήσῃς τὸ δρόμο του...

Ὁ Φρέδος κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ὄχι, μητέρα, ἀπάντησε, δὲν εἶν' ἔτσι ὅπως τὸ φαντάζεσαι. Μὲ τὴ θέλησή μου ἀκολούθησα τοὺς κακούργους.

—Κακόμοιρο παιδί! φώναξε ἡ κυρὰ-Δορμπάν.

—Στάσου, μητέρα, εἶπε ὁ Φρέδος, καὶ μὴν κάνῃς ἔτσι, γιατὶ ὁπαφῶρω νὰ σὲ βλέπω νὰ στενοχωριέσαι καὶ νᾶμαι 'γὼ αἰτία. Σὲ βεβαιώνω ὅτι, ἂν μὲ βρῆκαν ἀνάμεσα στοὺς κακούργους, δὲν εἶχα πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ γίνω ὁμοιός τους καὶ νὰ κάμω τὸ κακό.

Ὕστερα, σιγώτερα, ἐπρόσθεσε:

—Δοκίμασα, μὰ δὲν μπόρεσα.

Τὰ αἰνιγματικὰ αὐτὰ λόγια λύπησαν καὶ πάλι τὴ μητέρα καὶ προσπάθησε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια.

—Γιατί, εἶπε παρακαλεστικὰ ἐγώνοντας τὰ χέρια, ἔχεις τόσο λίγη ἐμπιστοσύνη σὲ μένα; Γιατὶ μοῦ μιλᾷς μὲ τόσες ἐπιφυλάξεις; Ἔχω ἀνάγκη νὰ τὰ μάθω ὅλα, γιατὶ θέλω νὰ πάω νὰ ριχτῶ στὰ γόνατα τῶν δικαστῶν καὶ νὰ τοὺς ἱκετεύσω νὰ μὴ σοῦ κάνουν κακό...Θὰ τοὺς διηγηθῶ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ κακούργου ἐκείνου, ποὺ ἦρθε κεῖνο τὸ βράδυ νὰ σὲ ζητήσῃ γιὰ νὰ σὲ κάμῃ κλέφτη... Ὁ κακούργος αὐτός, ποὺ ἔλεγε πὼς ἦταν φίλος τοῦ πατέρα σου, ἦρθε στὸ μαγαζί καὶ σὲ πῆρε μὲ τὸ σταυιό;...Αὐτός, ἔ;.. Μὰ πές μου λοιπὸν ναί!

Ἂν καὶ συνειθισμένοι σὲ τέτοιες σκηνές, οἱ δυὸ φρουροὶ εἶχαν συγκινηθῆ ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς δυστυχισμένης μητέρας. Περίμεναν ν' ἀπαντήσῃ ὁ Φρέδος ἔτσι, ὅπως τὸ παθοῦσε ἡ μητέρα του. Μὰ ὁ Φρέδος ἦταν ἀκλόνητος.

—Δὲν μπορῶ, μητέρα μου, εἶπε, νὰ πῶ φέμματα, οὔτε ὅταν πρόκειται νὰ σ' εὐχαριστήσω, οὔτε ὅταν θὰ μ' ἐρωτήσουν στὸ δικαστήριο.. Μὲ τὴ θέλησή μου πῆγα στὴ συμμορία τῆς Μαόρης Μάσκας, μὰ ἡσύχασε. Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος πώς, ὅταν θὰ μπορέσω νὰ μιλήσω στὸν ἀνακριτή, θὰ καταλάβει ἐκεῖνος ὅσα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τώρα σένα.

«Ὕστερα τοῦ ἔδωσε καὶ τὸ στυλέτο...»
(Σελ. 347 στ. α')

Ἡ κυρὰ-Δορμπὰν δὲν ἐπέμεινε. Ἤξερε τὸν ἀδάμαστο χαρακτῆρα τοῦ γιοῦ της κι' ἀπάντησε;

—Ἄλλο δὲ θέλω, παιδάκι μου, παρὰ νὰ σὲ πιστεύω καὶ νὰ ἐλπίζω, νὰ εἶσαι βέβαιος! Ἐσὺ ὅμως δὲν ξέρεις τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ κι' ἴσως φαντάζεσαι πὼς δὲν εἶσ' ἔνοχος, ἐνῷ εἶσαι.

Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο. Ἡ ὥρα τῶν ἐπισκέψεων εἶχε περάσει. Ἕνας ἀπ' τοὺς φρουροὺς πλησίασε τὰ κάγκελα καὶ τῆς εἶπε μ' εὐγένεια καὶ σεβασμό:

—Κυρία, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ὁδηγήσουμε μέσα τὸ φυλακισμένο. Ἡ ὥρα πέρασε.

—Ἀπὸ τώρα! ἔκαμε ἐκείνη.

Πρὶν ἀκολουθήσῃ τοὺς φρουροὺς, ὁ Φρέδος ρίχτηκε πάνω στὰ κάγκελα καὶ, χωρὶς ἐκεῖνοι νἄχουν τὸ θάρρος νὰ τὸν ἐμποδίσουν, πέρασε τὸ χέρι του μέσ' ἀπ' τὰ σίδερα, πῆρε τὸ χέρι τῆς μητέρας του καὶ τὸ φίλησε τρυφερά

—Καλὴ ἀντάμωση, μητέρα μου, καλὴ ἀντάμωση! ἔλεγε. Πίστευε σ' αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω· ὁρκίζομαι πὼς εἶμαι τίμιο παιδί!

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Φρέδος, ἡ χήρα ἔμεινε ἀκόμη μιὰ στιγμὴ συμμαζεμένη στὸν πάγκο της.

Συλλογιζόταν τὶς ὄμοιες ἀγωνίες, ποὺ εἶχε περάσει τώρα καὶ δώδεκα χρόνια, ὅταν ἐρχόταν νὰ βλέπῃ τὸν δυστυχισμένο τὸν ἄντρα της. Μιὰ φριχτὴ ὀπτασία τῆς παρουσιάστηκε. Μπρὸς στὰ μάτια της ἄστραψε τὸ λεπίδι τῆς καρμανιόλας.

—Ἀχ, ἔλεγε. Τὸ παιδί μου ὕστερ' ἀπ' τὸν ἄντρα μου!. Θάταν πολύ!

Οἱ ἐπιστάτες ἦρθαν καὶ τὴν ἔδιωξαν ἀπὸ κεῖνη τὴ θέση.

Ἡ μαρτυρικὴ γυναίκα βγῆκε ἀπ' τὶς φυλακὲς ἀποκαμωμένη, ἀπελπισμένη, ἐκμηδενισμένη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'
Ὁ κύριος Κλῶντ

Ὁ κ. Κλῶντ ἦταν ἄνθρωπος πολὺ γνωστὸς καὶ πολὺ δημοτικός, τὸν καιρὸ τῆς δεύτερης αὐτοκρατορίας.

Ἦταν ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας. Εἶχε στὴ δικαιοδοσία του ὁ σθένεις λεπτὸς, πολιτικὲς συνομωσίες καὶ τὴν ἐπίβλεψη κάθε μυστικῆς ἑταιρίας. Ἔδειχνε μεγάλο ζῆλο κι' ἱκανότητα στὸ ἐπάγγελμά του καὶ αὐτὸς εἶχε διοργανώσει τὸ σχέδιο τῆς συλλήψεως ὅλης τῆς συμμορίας τῆς Μαόρης Μάσκας.

Ὁ ἕξυπνος ἀστυνομικὸς παρακολουθοῦσε ἀπὸ πολὺν καιρὸ τοὺς κακούργους. Ἤξερε τὸ μέρος τῶν συναθροίσεων, μὰ περίμενε μιὰ περίσταση εὐνοϊκή, γιὰ νὰ τοὺς πιάσει ὅλους μαζί. Ἡ εὐκαιρία παρουσιάστηκε τὴ νύχτα ἐκείνη τῆς ἐκλογῆς κι' εἴδαμε ὅτι ὁ κ. Κλῶντ, ποὺ οἱ μυστικοί του ὑπάλληλοι τὸν εἶχαν πολὺ καλὰ πληροφορήσει, δὲν τὴν ἄφησε νὰ τοῦ φύγῃ.

Ὅταν οἱ συμμορίτες βρέθηκαν κλεισμένοι στὶς φυλακές, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας, προτοῦ τοὺς παρακέμψῃ στὸν ἀνακριτή, ἐκάλεσε ἕναν-ἕναν καὶ τοὺς ἔκαμε αὐτὸς μιὰ σύντομη ἀνάκριση.

Ἐκεῖνος ποὺ κινοῦσε περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρο τοῦ κ. Κλῶντ, ἦταν ὁ Φρέδος. Τὸ παιδὶ τῶν δώδεκα χρόνων, ὁ γιὸς τοῦ διάσημου κακούργου Δορμπάν, ποὺ οἱ συμμορίτες τὸ εἶχαν κάμει ἀρχηγό τους, τὸν ἔβαζε σὲ σκέψεις. Εἶχε τὴν περιέργεια νὰ μάθῃ ὕστερ' ἀπὸ ποιὰ κατορθώματα καὶ ποιὰ περιστατικὰ εἶχε ἐκλεχθῆ βασιλιὰς τῆς περιβόητης συμμορίας.

Γιαὐτὸ εἶχε ἀφήσει τελευταία τὴν προανάκριση τοῦ Φρέδου Δορμπάν.

Ὅλο αὐτὸ τὸν καιρό, ὁ Φρέδος περίμενε μ' ἀνυπομονησία στὸ κελλί του νὰ τὸν φωνάξουν στὴν ἀνάκριση, γιατὶ

εἶχε σχεδιάσει τὴν ὑπεράσπισή του καί, καθὼς τόχε πεῖ στὴ μητέρα του, εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ἄφιναν ἐλεύθερο, ἅμα θ' ἄκουγαν τὶς ἐξηγήσεις του. Μὲ χαρὰ λοιπὸν ἔμαθε, ἕνα πρωὶ μόλις σηκώθηκε, ὅτι θὰ τὸν πήγαιναν στὴν ἀνάκριση.

Συνοδευμένος ἀπὸ ἕνα χωροφύλακα, πέρασε ἀπ' τοὺς ἀτελείωτους διαδρόμους τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἔφτασε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κλῶντ. Περίμενε μιὰ στιγμή, καθισμένος σ' ἕναν πάγκο μπρὸς στὴν πόρτα, πλάι στὸ φρουρό του. Συλλογιζόταν, γιὰ τελευταία φορὰ θάλεγε στὸν ἀστυνόμο.

Βέβαια, θάλεγε τὴν ἀλήθεια... Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ὅμως εἶχε ὁρκισθῆ νὰ μὴ φανερώσῃ ποτὲ τὰ μυστικὰ τῆς Μαόρης Μάσκας.

Ἔμενε ἡ ἱστορία τῆς κασσετίνας...

Ἦταν σωστὸ νὰ ὁμολογήσῃ αὐτὴ τὴν κλοπὴ ποὺ εἶχε κάμει στὸ γραφεῖο τοῦ αὐτοκράτορος;

Μ' ὅλη τὴ μικρή του ἡλικία καὶ τὴ λίγη μόρφωσή του, τὸ παιδὶ καταλάβαινε πὼς ἡ κλοπὴ αὐτὴ ἦταν κάτι βαρύ, ποὺ ἄξιζε νὰ τιμωρηθῇ.

Δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία: ἡ πράξη αὐτὴ ἦταν καὶ παραῆταν κλοπή.

Ἂν τ' ὡμολογοῦσε, θὰ τὸν τιμωροῦσαν. Ἂν δὲν τ' ὡμολογοῦσε, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ στὸν ἀνακριτὴ πὼς συνέβαινε νὰ βρίσκεται μαζὶ μὲ τοὺς κακούργους, πὼς εἶχε λάβει μέρος μὲ τὸ Φιδὲ καὶ τὸ Φαγάνα στὴν ἐπιχείρηση τοῦ Σαὶν-Βαλερό, πὼς τέλος εἶχε στὰ χέρια του τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ μυστικὰ χαρτιὰ μιᾶς συνομωσίας κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος.

Σ' αὐτὸ τὸ πορτοφόλι βασιζόταν κι' εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ κινοῦσε τὴν ἐπιείκεια τῶν δικαστῶν, ὥστε νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο.

Γι' αὐτὸ εἶχε ἐπιμείνει νὰ τοῦ τὸ δώσουν τὰ χαρτιὰ τοῦ Ἄγγλου συνομώτη. Γυρίζοντας, εἶχε κρύψει τὸ πορτοφόλι στὸ σπίτι τοῦ σινιὸρ Πελιάσκο, σ' ἕνα μέρος ποὺ μόνο αὐτὸς τὸ ἤξερε κι' εἶχε σκοπὸ νὰ δώσῃ τὰ πολύτιμα αὐτὰ δοκουμέντα στὸν ἀστυνόμο, λέγοντάς του ὅτι γιὰ νὰ τὰ προμηθευθῇ, εἶχε κάνει, μαζὶ μὲ τοὺς συμμορίτες, τὴν ἐπιχείρηση τοῦ Σαὶν-Βαλερό.

Αὐτὰ συλλογιζόταν τὸ παιδί, ὅταν αἰσθάνθηκε στὸν ὦμο του τὸ χέρι τοῦ φρουροῦ.

—Ἔμπα, μικρέ, τοῦ εἶπε... Ἡ σειρά σου.

Μὲ κάποια συγκίνηση, ὁ Φρέδος ὑπάκουσε καὶ βρέθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κλῶντ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας ἦταν ἕνας ξερακιανὸς μικροκαμωμένος ἄνθρωπος, μὲ πρόσωπο ἀμούστακο καὶ μὲ μέτωπο ποὺ προεξεῖχε. Καθόταν μπρὸς στὸ γραφεῖο του, μὲ τὴ ράχη γυρισμένη πρὸς τὸ παράθυρο, σὲ τρόπο ποὺ τὸ πρόσωπό του βρισκόταν στὴ σκιά, ἐνῷ τὸ πρόσωπο ἐκείνου ποὺ στεκόταν ἀπέναντί του ὄρθιος, φωτιζόταν στὴν ἐντέλεια.

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ γραφείου, ἕνας γραμματέας ἦταν σκυμμένος πάνω στὰ χαρτιά του κι' ἔγραφε.

Μόλις εἶδε τὸ παιδί, ὁ κ. Κλῶντ ἄρχισε τὰ τὸ κοιτᾷ μὲ προσοχή. Ὕστερα γύρισε στὸ στρατιώτη καὶ τὸν διέταξε:

—Ἀφήστε μας μόνους!

Ὁ στρατιώτης βγῆκε κλείνοντας τὴν πόρτα.

Μόλις ἔμειναν μόνοι στὸ γραφεῖο, ὁ ἀστυνομικὸς ἄρχισε τὴν ἀνάκριση μ' ἀθυμία.

—Ὥστε, εἶπε εἰρωνικά, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σύρίσκομαι ἐνώπιόν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ μικροῦ βασιλέως τῆς Μαόρης Μάσκας;

«Κι' Φρέδος ἔτρεξε κοντά της» (Σελ. 353 στ. β')

Ὁ τόνος αὐτὸς ἔκανε τὸ Φρέδο νὰ σαστίσῃ. Συλλογίστηκε ὅμως τὸ πορτοφόλι του, πῆρε θάρρος κι' ἀποκρίθηκε:

—Κύριε, ἂν εἶμαι, καθὼς λέτε, βασιλεὺς τῆς Μαόρης Μάσκας, δὲν εἶναι δικό μου λάθος καὶ πιστέψτε με πὼς οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ἀκριβῶς πὼς ἔγινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἄκουσα νὰ βγάζουν λόγους, ἀπ' τοὺς ὁποίους ἐγὼ δὲν ἔννοιωσα τρύ, ὕστερα μ' ἔφεραν στὴν ἐξέδρα καὶ μοῦ εἶπαν πὼς ἤμουν βασιλιάς... Αὐτὸ εἶν' ὅλο!

Ὁ κ. Κλῶντ ἄλλαξε μιὰ ματιὰ μὲ τὸ γραμματέα του καὶ συνέχισε τὴν ἀνάκριση:

—Ὡστόσο, μικρέ μου φίλε, δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πῆς πὼς ἦρθαν καὶ σὲ πῆραν ἀπ' τὴ μαμά σου γιὰ νὰ σοῦ δώσουν αὐτὸν τὸν τίτλο... Κάτι θάκανες γιὰ νὰ τὸν ἀξίζῃς... Πές μου λοιπὸν τί ἔκανες, παιδί μου;..

Ὁ γιὸς τοῦ Δορμπὰν ἐπηρεάστηκε τόσο πολὺ ἀπ' τὸν ἀγαθὸ καὶ πατρικὸ τόνο τοῦ ἕξυπνου ἀστυνομικοῦ, ὥστε, λησμονώντας ὅλες τὶς ὑποχρεώσεις καὶ τὶς ὑποσχέσεις του, αἰσθάνθηκε ἐπιθυμία νὰ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Ὁ κ. Κλῶντ, ποὺ τίποτα δὲν τοῦ ξέφευγε, κατάλαβε, μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ ἔρριξε στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ, ὅλα ὅσα γινόνταν μέσα του κι' ἐξακολούθησε νὰ τοῦ μιλῇ μὲ τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο ὕφος, ποὺ τόσο καλὰ ἤξερε νὰ προσποιῆται.

—Ἔλα, μικρέ, τοῦ εἶπε. Μὴν πολεμᾶς νὰ μὲ γελάσῃς... Τὰ ξέρω ὅλα ὅσα ἔχουν σχέση μὲ τὴ συμμορία τῆς Μαόρης Μάσκας...Ὥστε δὲν ἔχεις φόβο νὰ σὲ κατηγορήσουν γιὰ προδότη ἂν μοῦ πῇς ὅλα ὅσα ξέρεις γιὰ τοὺς συντρόφους σου, ἢ μᾶλλον γιὰ τοὺς ὑπηκόους σου, ἀφοῦ εἶσαι βασιλιὰς ὅλων αὐτῶν τῶν κανάγηδων.

Ἡ τελευταία αὐτὴ λέξη ἔκαμε τὸ Φρέδο νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασή του. Ἄρχισε λοιπὸν τὴ διήγηση ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸν εἶχαν διώξει ἀπ' τοῦ μαραγκοῦ Ἀζάρ.

Εἶπε πῶς, μὴ γνωρίζοντας τί ν' ἀπογίνῃ, εἶχε δεχθῆ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ Φιδέ, ποὺ εἶχ' ἔρθει νὰ τὸν ζητήσῃ στὸ σπίτι τῆς μητέρας του καὶ τοῦ εἶχε προσφέρει τὴν προστασία του γι' ἀγάπη τοῦ πατέρα του. Ἔτσι ἔφτασε στὴν ἱστορία τοῦ «χριστουργήματος».

Τὸ μέρος αὐτὸ κινοῦσε ξεχωριστὰ τὴν περιέργεια τοῦ κ. Κλῶντ, ποὺ, γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, δὲν ἔπαυε νὰ τοῦ λέῃ:

—Ναί...Ναί...Τὰ ξέρω ὅλ' αὐτά...

Οἱ σύντροφοί σου ποὺ ἦρθαν πρὶν ἀπὸ σένα, μοῦ τἄπαν ὅλα.

Κι' ὁ Φρέδος ἔπεφτε θῦμα σ' αὐτὴ τὴν παγίδα κι' ἐξακολουθοῦσε τὴ διήγησή του.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ**

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ

ΑΣΤΡΟΦΕΓΓΙΑ

Ἀστροφεγγιά· τἀστέρια λές
πὼς ὅλα ἔχουν ἀνάψει,
ψηλὰ στὸν ξάστερο οὐρανὸ
χιλιάδες μάτια ὀρθάνοιχτα
νὰ καμαρώσουν τὸ γιαλό·
χτυποῦν-ἀργὰ μεσάνυχτα
κι' ἔχει τὸ κῦμα νεκρωθῇ
καὶ τὸ μελτέμι πάψει.

Ἀησμονημένε μύλε ἐσύ,
στοῦ λιμανιοῦ τὰ πλάγια,
μὲς τὄνειρό σου σὰ νὰ λές:
τάσπρα φτερά μου ἐγέμισαν
κάποτε ἀπ' ὄστρια καὶ βοριὰ
κακό, μὰ δὲν μ' ἐγκρέμισαν,
καὶ τώρα χαίρομαι κι' ἐγὼ
κάποιας βραδυᾶς τὰ μάγια...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΦΙΛΟΣ μου,— ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, μὲ καρδιά,— γόριζε ἀπὸ τὴν Αἴγινα, ὅπου ξεκαλοκαιρεύει ἡ οἰκογένειά του καί, στὸν Πειραιά, στάθηκε λίγο νὰ ἰδῇ τὸ ἐξεμπορκάρισμα μιᾶς καινούργιας καραβιᾶς προσφύγων ἀπὸ τὴ Σμύρνη. Συγκινημένος, ἔβλεπε ὅλα ἐκεῖνα τὰ χλωμὰ καὶ φοβισμένα πρόσωπα μὲ τὰ ἐκστατικὰ μάτια καὶ τὰ οἰκτρὰ κουρέλια, ὅλη ἐκείνη τὴ δυστυχία καὶ τὴν ἀπόγνωση, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ πόσα βάσανα, μαρτύρια, ἀγωνίες, φρίκες, ἄδειαζε ἡ θάλασσα στὴ γῆ. Γυναῖκες, παιδιά, κορίτσια, νήπια, βρέφη, γέροι, σὲ μιὰ ποιμπὴ ἀτέλειωτη, ἔβγαιναν ὁλοένα κι' ἐπερίμεναν ἐκεῖ στὴν ἀποβάθρα τὸ τέλος ἢ τὴ συνέχεια τῶν δεινῶν των...

Ἄξαφνα, τὴν προσοχὴ τοῦ φίλου μου ἐκίνησε μιὰ ὤμορφη κοπέλλα, μὰ τυλιγμένη μὲ παλιόρουχα γρηᾶς, ποὺ καθόταν χάμω 'ς ἕνα τσουβάλι, ἀκίνητη, μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια καρφωμένα στὸ κενό, σὰν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀπελπισίας. Ἦταν καὶ ξεκάλτσωτη, ξυπόλυτη, καὶ τὸ ἕνα της πόδι, ποὺ οὔτε γνοιαζόταν κἄν, στὴν ἀναισθησία ἐκείνη, νὰ τὸ κρατῇ σκεπασμένο, φαινόταν, πάνω ἀπ' τὸ γόνατο, σφιχτοδεμένο μ' ἕνα μαῦρο πανὶ μεταξωτό.

Στὴν ἀρχή, ὁ φίλος μου τὴν πῆρε γιὰ κορίτσι τοῦ λαοῦ· καί, βλέποντάς τὴν ὁλομόναχη, τὴν πλησίασε μὲ οἶκτο, καὶ τὴν ρώτησε στὸν ἐνικό, ἂν ἤθελε καμμιὰ βοήθεια...

—Τί βοήθεια νὰ θέλω! τοῦ ἀπαντήθηκε θλιβερά, χωρὶς καλά-καλὰ νὰ τὸν κοιτάξῃ. Στὴ θέση ποὺ βρίσκομαι τώρα ἐγώ!.. Ἀ, ἂν εἴχατε τὴν καλοσύνη, λίγο νερό...

Ὁ φίλος μου ἐφρόντισε νὰ τῆς δώσουν. Καὶ ἐνῷ τὴν περιποιόταν, ἔβλεπε ἀπὸ τὸν τρόπο της, ἀπὸ τὴν ὁμιλία της, ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία της ἀκόμα, πὼς δὲν ἦταν κορίτσι τοῦ λαοῦ....Ποιὸς ξέρει τί φριχτὲς περιπέτειες θὰ τὴν ἀνάγκασαν νὰ τυλιχθῇ ὁλόγυμνη μὲ τὰ κουρέλια ἐκεῖνα τῆς γρηᾶς! Καὶ τὸ πόδι της τὸ δεμένο, τὸ χτυπημένο, τὸ σπασμένο ἴσως;..

Ὁ οἶκτος καὶ τὸ ἐνδιαφέρο τοῦ φίλου μου, μεγάλωναν ὁλοένα· μὰ κι' ἡ ἀναισθησία τῆς δυστυχισμένης κοπέλλας σιγά-σιγὰ σὰ νὰ διαλυόταν. Καὶ μὲ λίγα λόγια, κομμένα, ἄταχτα, σὰν σὲ παραμίλημα ὕπνου, τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της,—τὴν τραγῳδία της δηλαδή, μιὰ ἀπὸ τὶς μόριες τραγῳδίες ποὺ ξετυλίχθηκαν καὶ ξετυλίγονται ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὸν ἰωνικὸ καὶ τὸν ἀττικὸ οὐρανό...

Ἦταν δασκάλισσα, ἀπὸ τὴν Πόλη, κι' εἶχε καλὴ θέση σὲ κάποια παρθεναγωγεῖο τῆς Σμύρνης... Μπροστὰ στὰ μάτια της, οἱ Τοῦρκοι τοῦ Κεμὰλ τῆς ἔσφαξαν μητέρα κι' ἀδελφό. Ἐκείνη, μονάχη, εἶχε καταφύγει στὰ τρίτο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ, μάζεψε βιαστικὰ ὅ,τι μπορόσσε, ἔκρυβε στὸ στῆθος της τὴ μικρή της περιουσία,—τρεῖς-τέσσερες χιλιάδες,—κι' ἐκπαραδοκοῦσε τὴν εὐκαιρία νὰ γλυτρήσῃ, νὰ σωθῇ.

Μὰ δὲν πρόφτασε. Δυὸ τοῦρκοι στρατιῶτες μ' ἕναν ἀξιωματικὸ ἀνέβηκαν σὲ λίγο καὶ παραβίασαν τὸ προσωρινό της ἄσυλο. Τῆς πῆραν ὅ,τι εἶχε. Καὶ τὴν πρόσταξαν νὰ γυθῇ, γιὰ νὰ τῆς πάρουν καὶ τὰ ροῦχα της κι' ὅ,τι ἄλλο τυχὸν εἶχε κρύψει ἀπὸ μέσα.

Πραγματικῶς. τὰ χρήματα καὶ λίγα χρυσαφικὰ φανερώθηκαν μὲ τὸ γδύσιμο κι' οἱ Τοῦρκοι τὰ πῆραν. Ἡ δυστυχισμένη ἐνόμισε μιὰ στιγμὴ πὼς μὲ τὰ λύτρα αὐτὰ θὰ γλύτωνε τουλάχιστο τὴ ζωή της. Μὰ ὄχι. Ὁ ἀξιωματικὸς τὴν ἐπρόσταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καί, ἐπτδὴ στεκόταν ἀκίνητη, ὥρμησε νὰ τὴν ἁρπάξῃ. Τί νὰ κάμῃ; Ἡ μόνη σωτηρία ἦταν πιὰ τὸ παράθυρο, — ἕνα παράθυρο τρίτου πατώματος. Μποροῦσε καὶ νὰ σκοτωθῇ ἂν πηδοῦσε. Ἀδίσταχτα ὅμως, πήδησε ἀπὸ κεῖ-πάνω στὸ δρόμο!

Δὲν σκοτώθηκε, δὲν τσακίστηκε. Τὸ πόδι της μόνο χτύπησε. Μὰ φαίνεται πὼς σὲ τέτοιες στιγμὲς δὲν αἰσθάνεται κανένας πόνο... Μιὰ φτωχὴ γρηὰ τὴ δέχθηκε στὸ σπιτάκι της καὶ τῆς ἔδωσε τὰ κουρέλια ἐκεῖνα, ποὺ τῆς ἔκρυψαν ὅπως-ὅπως τὴ γύμνια. Ἔπειτα, ξυπόλυτη, κουτσαίνοντας, πονῶντας, σύρθηκε ὡς τὴν τραγικὴ παραλία. Ἀπὸ κεῖ πιὰ οὔτε καὶ κείνη δὲν ἤξερε πῶς βρέθηκε στὴ βάρκα, στὸ βαπόρι, στὸν Πειραιά!

—Μὰ εἶναι πολὺ χτυπημένο τὸ πόδι σας; τὴ ρώτησε ὁ φίλος μου.

—Ὄχι πολό...

—Σᾶς πονᾷ;

—Τώρα δὲν μοῦ πονᾷ τόσο...

Καὶ τὸ χτύπησε μὲ τὸ χέρι σὰ νὰθελε νὰ τὸ δοκιμάσῃ.

—Ἀκοῦστε, τῆς εἶπε, τί μπορῶ νὰ κάμω γιὰ σᾶς. Ἡ γυναίκα μου καὶ τὰ παιδιά μου μένουν τώρα στὴν Αἴγινα. Δὲν εἶναι μακριά... Θέλετε, μ' ἐμπιστεύεσσε νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε, νὰ σᾶς στείλω ἐκεῖ μὲ τὸ βαποράκι;

—Ναί! τοῦ ἀποκρίθηκε χωρὶς κανένα διστταγμό. Δὲν σᾶς γνωρίζω. Μὰ ὅπως εἶμαι τώρα ἐγώ, θὰ κολουθοῦσα ὁποιανδήποτε καὶ θὰ πήγαινα ὁποιοδήποτε!

Καὶ μιλῶντας ἔτσι, τὸ ζωντανὸ ἄγαλμα τῆς Ἀπελπισίας κουνήθηκε, σηκώθηκε μὲ κόπο καί, κουτσαίνοντας πάντα, ἀκολούθησε τὸ φίλο μου ὡς τὸ βαποράκι τῆς Αἴγινας, ὅπου τὴν παράδωσε 'ς ἕνα γνωστό του γέρο βαρκάρη, νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὴ γυναίκα του.

Ἔπεσε σὲ καλὰ χέρια· ἡ προσφυγοπούλα. Τὴν περιβάλψαν στὴν Αἴγινα, τὴν ἔνιωσαν, τὴν περιποιήθηκαν, τῆς ἔβαλαν στὸ γύψο τὸ σπασμένο πόδι καὶ σὲ δυὸ μέρες τὴν ἔφεραν στὴν Ἀθήνα, νὰ τὴ βάλουν μ' ἔξοδά τους σὲ μιὰ Κλινική. Δὲν θὰ πειν ἄσῃ βέβαια ἡ δυστυχισμένη, δὲν θὰ μείνῃ κουτσή, δὲν θὰ κακοπάθῃ πιά. Σὲ λίγο θὰ ξαναβρῇ τὴ γαλήνη της καὶ τὴν ἐλπίδα. Θὰ ζήσῃ,—καὶ θὰ ζήσῃ καλά, ἀφοῦ μάλιστα ὁ φίλος μου σκοπεύει νὰ τὴν κρατήσῃ στὸ ἀρχοντόσπιτό του γιὰ δασκάλισσα τῶν παιδιῶν. Καὶ ποιὸς ξέρει, μὲ τὸν καιρὸ μπορεῖ πάλι νὰ εὐτυχήσῃ. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι νέος... Ποιὰ ὅμως εὐτυχία θὰ τὴν κάνῃ ποτὲ νὰ ξεχάσῃ τὴ φρίκη ποὺ δοκίμασε στὴ Σμύρνη, τὶς φοβερὲς στιγμὲς ποὺ εἶδε νὰ σφάζουνται οἱ δικοί της καὶ ποὺ ἀναγκάστηκε κι' αὐτή, ὁλόγυμνη, νὰ πηδήσῃ ἀπ' τὸ παράθυρο ἑνὸς τρίτου πατώματος, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Τούρκου!..

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ **AUGUSTA LATOUCHE**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕ'. (Συνέχεια)

Ἡ Διονυσία βγαίνει ἀπ' τὸν κρυφῶνα της καὶ σιγὰ-σιγὰ φθάνει στὴν ἔξοδο γιὰ νὰ περιμένῃ στὸ μεγάλο δρόμο. Ἀπὸ κεῖ θὰ περνοῦσε ἡ Ζουστίν.

Θὰ εἶναι μόνη βέβαια, γιὰ νὰ μὴν κινήσῃ ὑποψίες. Ἐκεῖ, στὸ πλαγινὸ δρομάκι σκέπτεται νὰ τὴν σταματήσῃ ἡ Διονυσία.

Ψυχὴ στὸ μεγάλο δρόμο. Εἶναι ἡ ὥρα τῆς γαλήνης, ὅπου ὅλα ἀναπαύονται πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο, ὅπου μέσα στὰ σπίτια ἡ ἀναμμένη λάμπα ρίχνει ἔξω ἕνα ἀμυδρὸ φῶς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ στόρια καὶ τὶς κουρτίνες.

Ἐδῶ δὲν πρέπει νὰ τὴν περιμένῃ. Εἶναι σὲ τόπο κατοικημένο καὶ μπορεῖ νὰ βάλῃ τὶς φωνές. νὰ τὴν προδώσῃ. Κι' ἔτσι ὅλα θὰ ἦταν χαμένα. Πρέπει νὰ πάῃ πιὸ μπροστά. Ἔξω ἀπὸ τὰ ἐργατικὰ σπίτια καὶ κοντὰ στὸ σπίτι τὸ καταδικασμένο.

Κάποια σκιὰ φαίνεται ποὺ προχωρεῖ... Ἐκείνη εἶναι. Βαδίζει μὲ βῆμα σταθερό, τὸ κεφάλι ψηλά, ἀπειλητικὴ σὰν ἐκτελέστρια μεγάλων ἀποφάσεων.

Τώρα πλησιάζει τὴ Διονυσία... Εἶναι ὥρα. Ἡ Διονυσία θὰ βγῇ μπρός της...

* * *

Κάποιος θόρυβος ὅμως ἀπὸ φωνὲς

ἀκούγεται τὴν ἴδια ὥρα. Μερικοὶ ἄνθρωποι κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν μηχανικῶν καὶ συναντοῦν τὴ Ζουστίν. Ἦταν μιὰ ἐπιτροπὴ ποὺ πῆγε γιὰ τελευταία φορὰ νὰ ζητήσῃ ἀδεια.

Πῶς νὰ τὴ σταματήσῃ τώρα, μπρὸς σὲ τόσους ἄλλους! Κι' ἔτσι ἡ Ζουστὶν προχώρησε καὶ τὴ Διονυσία καὶ τὴν ἐπιτροπή. Βιάζεται νὰ φθάσῃ. Γιατὶ κατάλαβε τὴ Διονυσία ποὺ ἔτρεχε κατόπι της νὰ τὴν προφθάσῃ.

Βιάζεται καὶ ἡ Διονυσία. Τοῦ κάκου ὅμως. Τὴν ὥρα ποὺ τὴν πλησίαζε, κατάλαβε ἡ καλύτερα μάντεψε κάποιον, ποὺ ἔρχοτανε ν' ἀνταμώσῃ τὴν ὑπηρέτρια.

Σταμάτησαν λιγάκι, κάτι εἶπαν καὶ οἱ δυό. Κατόπιν ἡ Ζουστὶν χάθηκε μέσα στὸν κῆπο τῶν Μπεκκάρ.

Καὶ οἱ Μπεκκὰρ εἶναι ὅλοι μέσα!

Εἶναι ἡ πιὸ γλυκειὰ ὥρα! Σαββατόβραδο. Τελειώνει μιὰ ἑβδομάδα. Καὶ ὅπως ὁ ἐργάτης μέσα στὸ σπιτάκι του, καὶ ὁ μηχανικὸς ξεκουράζεται καὶ χαίρεται τὴν οἰκογένειά του. Ὅλοι θὰ εἶναι μαζεμένοι σὲ λιγάκι γύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο τραπέζι...

«—Τί φρικτό, θεέ μου.συλλογίζεται ἡ Διονυσία. Τώρα πρέπει νὰ μπῶ μέσα. Φυλάγουν ὅμως στὴν πόρτα. Τόσο τὸ χειρότερο. Ἀπὸ τὴν πόρτα ἢ τὸν τοῖχο θὰ μπῶ, ὅπως καὶ νάναι.»

* * *

Ἡ Διονυσία ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της κι' ἔφθασε κοντὰ στὴν καγκελλωτὴ πόρτα, ἀπ' ὅπου μπῆκε ἡ Ζουστίν.

Ἕνας ἄνθρωπος, αὐτὸς χωρὶς ἄλλο ποὺ εἶχε μιλήσῃ τῆς ὑπηρέτριας, βγῆκε μπροστά της.

—Δὲν περνοῦν, τῆς λέγει.

—Δὲν περνοῦν βέβαια, ἀλλὰ μπαίνουν.

—Οὔτ' αὐτό. Κανεὶς δὲν θὰ περάσῃ.

—Καὶ γιατί, παρακαλῶ;

—Ἔτσι. Τὸ σπίτι εἶναι καδικασμένο ἀπὸ τοὺς ἀπεργούς. Πρέπει ὁ μηχανικὸς νὰ ὁποχωρήσῃ στὰ αἰτήματά μας.

—Μὰ ἔται θὰ ὁποχωρήσῃ;

—Δὲν ξέρω ἐγώ. Ξέρω μόνο πὼς δὲν περνοῦν.

—Κι' ὅμως ἐγὼ θὰ μπῶ. Εἶμαι τοῦ σπιτιοῦ.

—Τοῦ σπιτιοῦ, ἐσύ!; εἶπε γελῶντας ὁ ἐργάτης. Νόστιμο κι' αὐτό. Μιὰ καθαρίστρα!

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἡ Διονυσία τράβηξε πρὸς τὸ μέρος τῆς μικρῆς πορτούλας ποὺ ἔμπαζε ἀπὸ τὸ ὁροχεῖο στὸν κῆπο. Εἶχε τὴν ἰδέα πὼς αὐτὴ τουλάχιστο δὲν θὰ ἦταν φυλαγμένη

—Καλά, καλά, τῆς λέγει ὁ ἐργάτης. Πήγαινε ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα. Κάποιος σὲ περιμένει κι' ἐκεῖ κάτω. Κι' ἂν σ' ἀφήτῃ νὰ περάσῃς αὐτός, ἐγὼ νὰ κρεμαστῶ.

—Πρέπει νὰ μπῶ, εἶπε ἡ Διονυσία.

Ἔνα σφρίγμα τῆς ἀποκρίθηκε, καὶ ἕνα ἄλλο ἀντήχησε ἀμέσως σὰν ἀπάντηση ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πορτούλας.

Οἱ δυὸ φρουροὶ εἶχαν συνεννοηθῆ.

«Μιὰ στιγμὴ δεῖλιασε, σταμάτησε...»

Ἡ Διονυσία ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της μὲ βῆμα σταθερό. Σὲ λιγάκι, στὸ θαμπὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ξεχώρισε κάποια σκιά, ἕνα ψηλὸ παλληκάρι ποὺ ἀκουμποῦσε στὴν πορτούλα ἀκίνητο καὶ τὴν παρατηροῦσε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος του.

Ἡ Διονυσία προχωρεῖ πάντα. Τώρα βρίσκεται μπρὸς σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἡ σιωπή του τὴν τρομάζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φοβέρα.

* * *

—Θέλω νὰ μπῶ μέσα, εἶπε μὲ τόνο προσταγῆς ὅταν ἔφτασε μπροστά του.

Μόλις ὅμως εἶπε τὰ λόγι' αὐτὰ κι' εἶδε στὸ πρόσωπο τὸν φρουρό, τὸν ἐγνώρισε.

—Ἐσὺ εἶσαι, Δουμπούκ! Μὰ μοῦ εἶχες ὑποσχεθῆ... ἔπρεπε νὰ μείνῃς!..

—Μὰ ὅλη τὴν ἡμέρα, βλέπεις καὶ τὸ βράδυ... τὴ νύχτα εἶμαι ἐλεύθερος.

—Ἀλήθεια. Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ μπῶ καὶ θὰ μπῶ, Δουμπούκ. Γι' αὐτὸ καλύτερα νὰ μ' ἀφήτῃς, ἀμέσως.

—Ἔχει ὅμως ποὺ δὲν θὰ μπῆτε σεῖς.

—Θέλω νὰ ἰδῶ τὴ φρλεναδα μου.

—Νὰ τὴν ἰδῆτε αὔριο.

—Μὰ εἶναι ἄρρωστη κι' ἀνησυχῶ, πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ μὲ κάθε θυσία. Μπορεῖτε νὰ μοῦ κάμετε αὐτὴ τὴ χάρη σὲ μένα, ποὺ δὲν ἐλογάριασα, τίποτα γιὰ νὰ σᾶς περιποιηθῶ τὸ πρωί. Ἀλήθεια, πῶς πάει ἡ πληγή;

—Ἀρκετά, καλά, ὅταν εἶναι στὰ ζεστά. Ἐδῶ τσούζει.

—Νομίζετε, Δουμπούκ, πὼς ἂν ἤθελα, δὲν μποροῦσα νὰ μπῶ μὲ ὅλη τὴν εὐκολία; Φθάνει νὰ σᾶς ἔσφιγγα τὸ πονεμένο χέρι σας μὲ τὸ ἕνα χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο θάνοιγα. Ἔννοια σας καὶ θὰ τἄβρισκα τὰ καϋμένα τὰ δάχτυλά σας, ὅσο κι' ἂν τὰ κρύβετε. Γι' αὐτὸ καλύτερα νὰ μ' ἀνοίξετε ἀμέσως.

Ὁ Δουμπούκ δὲν εἶχε τὸ ἄγριό του ὕφος· ἡ ἀπάντησή του ὅμως δὲν εὐχαρίστησε τὴ Διονυσία.

—Ἐ! λοιπόν, ὄχι! δὲν θὰ μπῆτε, δὲν θέλω νὰ μπῆτε ἐσεῖς στὸ καταραμένο αὐτὸ σπίτι. Καὶ τὸ κλειδὶ ποὺ λέτε, βρέστε τε τώρα μέσα στὴν τσέπη μου, ἂν μπορεῖτε!..

Ἡ φωνή του εἶχε πάρει, ὅταν ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, κάποια παράξενη ἔκφραση.

Ἀρνιόταν στὴν κόρη αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦσε, ὄχι ὅμως μὲ θυμό. Ἔλεγε λόγια ἐκδίκησης καὶ μίσους. Ὄχι ὅμως γιὰ τὴ Διονυσία. Ἀπεναντίας, φαινόταν πὼς ἤθελε νὰ τὴν προφυλάξῃ αὐτὴν ἀπὸ κάποιο κίνδυνο.

Μιὰ ἀστραπὴ ἔλαμψε μέσα στὸ μυαλὸ τῆς Διονυσίας. Ἀλησιάνοταν λοιπὸν ὁ Δουμπούκ; Εἶχε στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του κάποια χορδὴ εὐαισθησίας, κάποια σκιὰ καρδιᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης; Καὶ γι' αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶχε κάμει τὸ πρωί, ἤθελε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ πάῃ καὶ κείνη μέσα στὴν παγίδα ποὺ στήνανε;

Καὶ ὅμως αὐτὸ ἦταν... ἡ Διονυσία δὲν ἔκαμε λάθος. Ὁ Δουμπούκ, αὐτὸς ὁ παλληκαρᾶς ὁ θρασὺς καὶ χωρὶς σεβασμὸ σὲ κανένα, αὐτὸς ὁ καυγατζῆς καὶ βάρβαρος, εἶχε κάποια λεπτότητα! Δὲν ἤθελε νὰ κινδυνέψῃ αὐτὴ ποὺ τὸν εἶχε περιποιηθῆ.

(Ἕπεται συνέχεια). ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ εἰς τοὺς Συνδρομητὰς τῆς « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ὅτι, κατὰ τὴν ΔΗΛΩΣΙΝ τοῦ 32ου φύλλου, ἡ ἐτησία συνδρομὴ, ἀπὸ 1ης Ἰουλίου, ΗΥΞΗΘΗ εἰς δραχμὰς 25 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φράγκα 25 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Ἐπομένως οἱ πληρώσαντες ἤδη ὀφείλουν τὰ στείλουν τὴν ΔΙΑΦΟΡΑΝ, ὑπολογίζοντες, οἱ μὲν τοῦ Ἐσωτερικοῦ λεπτὰ 75, οἱ δὲ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δρ. 3,40 (ἢ φράγκα 1,30) δι' ἕκαστον μῆνα ἀπὸ 1ης Ἰουλίου μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ λήγει ἡ μὲ τὴν παλαιὰν τιμὴν πληρωθεῖσα συνδρομή των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ 194ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 6 Μαρτίου 1921 πρὸς ἑβδομὰν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Μαρτίου—Μαΐου 1921 δημοσιευθεισῶν 189 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Οἱ ἀκολουθοῦντες ἑκατὸν ὀνόματα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος τὰς ἐβδομάδας ὀρθὰς Λύσεις, ὁ δεύτερος τὰ ἑβδομὰ Λύσεων, ὁ τρίτος τὰ ἑβδομὰ Ἐπιμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ. Κεφ. Δ'. § 11.

Οἱ ἡσύχοι ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ ἐκδημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 20 δι' ἑβδομὰ τοῦ κλισσὲ καὶ νὰ γράφασουν (ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον. Δηλαδὴ μέχρι τῆς 8 Ἰανουαρίου 1922. διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο) ἕνα οἰκοδήματος θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894—1921 (Β' Περίοδος) μὲ ἐκπτωσιν τριῶν (3) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου νὰ γράφασουν δρομον Τόμον μὲ ἐκπτωσιν δύο (2) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἐκπτωσιν μιᾶς (1) δρ. (Ἴδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ'. § 10, Σημείωσις).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀγορανόμιτσο*, 165, 15, 7.

Ἰσότιμοι: Κυπριακὸς Πόθος, 163, 17, 7. Τραγούδι τῆς Ἑνώσεως, 162, 17, 7. Πόντιος Ἀμαθὴς 163, 17, 7. Στάσα Στεφανάκη, 153, 16, 8. Ἥρα, 147, 15, 7. Ἀρης, 163, 17, 7.

ΔΕΥΤΕΡ. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δροσοσταλίδα*, 128, 13, 7. *Γεώργ. Α. Μαντζουράνης*, 159, 16, 7.

Ἰσότιμοι: Αὔρα 143, 15, 7. Φοινικιά, 143, 15, 7. Παπαρούνα τοῦ Ἀγροῦ 159, 16, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀκακος Φαλαξ*, 138, 14, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μακεδονικὸν Ἰδεώδες 97,10,6. Σιατισιανὸς Μενεξές 87, 9, 5. Ἀέλλος 92, 10, 4. Ἀγαθὸς Διάβολος 104, 11, 7. Κώστας Μούρας, 105, 11, 8.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δάσος Φοινίκων 35, 4, 2. Ἄστρον τῆς Εὐτυχίας 77, 8, 5. Φρουρὸς τοῦ Δικαίου, 51, 6, 3. Ναυσικᾶ 56, 6, 4. Φιλέρημος 47, 5, 3. Πόθος τῆς Ρόδου, 66, 7, 4. Ρέα Συλβία, 2, 1, 1.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ: *(12 ἕως 15 ἐτῶν.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ταλκάβ*, 152, 16, 7.

Ἰσότιμοι: Ἀνθὸς Δάφνης 140, 14, 7. Τρελλὴ Χορεύτρια 134, 14, 7. Διαβολάκι 153, 16, 7. Ἕλλην Νικητὴς 162, 17, 6. Καλαμπαριανὸ Λουλούδι 149, 15, 7. Τζιτζικας 143, 15, 7. Λεοντόκαρδο Κυπριότσυλο 165, 17, 7. Μίρκα 146, 15, 7. Αἰολική Αὔρα 156, 16, 7. Βίκτωρ Β. Παπαδάκης 150, 15, 7. Μυροβόλος Ἰωνία 164, 17, 7. Εὔξεινος Πόντος 152, 16, 7. Νέδων 148, 15, 7. Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας 140, 14, 7. Ἰωνικὸς Οὐρανὸς 148, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡ. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀγρολούλουδο* 130, 13, 7. *Ναυτόπουλο τῆς Ὕδρας*, 124, 13, 7.

Ἰσότιμοι: Ξανθὸς Φοῖβος 133, 14, 7. Ἀνθισμένη Ἀνοιξις 137, 14, 7. Φοῦριος 131, 14 7. Κατεργαρούλα 135, 14, 7. Ἀλποχωρίτης, 130, 13, 7. Ἀλτρουϊστρια 122. 13, 7. Λάβαρον τοῦ 21, 133, 14, 7. Καρυοθραύστης 126, 13, 7. Κολοκοτράνης, 137, 14, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἡρωϊκὴ Θυακόπουλο*. 115, 12, 7. — *Λάμψις τῆς Ἀρετῆς*, 115, 12, 7. —*Βελουδένιο Τριαντάφυλλο*, 118, 12, 6.

Ἰσότιμοι: Ἔννυ Πόρτερ, 115, 12, 7. Κολύβριον, 101, 11, 5. Διπλάνον, 104, 11, 5. Ἱππόλυτος, 104, 11, 5. Τιμημένο Φλάμπουρο, 103, 11, 5. Ἀπελευθερωθεὶς Μικρασιάτης, 102, 11, 5. Λευκὴ Μαργαρίτα, 108, 11, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, 95, 10, 7. Ὑπερήφανος Ἕλλην, 81, 9, 4. Πρίγκηψ Ζιλά, 92, 10, 7. Σφαιρόξυλο, 82, 9, 4. Ἀφρικὴ τῆς Πόλης, 90, 9, 5. Νικηφόρος Ἕλλην, 86, 9, 4. Γλαῦκος 93, 10, 5. Δοξασμένη Ἑλλάς. 68, 7, 3. Καπετὰν Πουλάκας, 89, 9, 7. Δοξασμένο Κρητικόπουλο, 90, 9, 4. Βασιλεὺς Ἀθάμας, 95, 10, 5. Ἀεροναύτης, 87, 9, 5. Χρυσοῦς Αἰών 88, 9, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Γιάγκος Λώρης 27, 3, 1. Βιθυνὸ Ἀεράκι 62, 7, 6. Σπυρίδων Κ. Γιαννόπουλος 28, 3, 1. Πέγκρωφ 16, 2, 3. Σμυρναϊκὸς Κώνων 55, 6, 2, Ἰωάννης Σ. Κουτσουπίνας 13. 2, 3. Αἴθριος Οὐρανὸς 40, 4, 2. Κεφαλλωνιτοπούλα 43, 5, 5. Θριάμβος τοῦ Δικαίου 14, 2, 1. Ἐρνάνης 58, 6, 6. Ζακχαῖος 23, 3, 2. Δοξασμένος Τσελιὰς 2, 1, 1. Μοχητὴς τοῦ Ἐσκῆ-Σεχὴρ 24, 3, 1. Δοξασμένο 21, 25, 3, 1.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(Ἐλάττων καὶ κάτω.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πενεμένο Χαμόγελο*, 126, 13, 7.

Ἰσότιμοι: Ναβουχοδονόσωρ 159, 16, 7. Πυροβολιτάκι, 102, 11, 5 Κατεργάρης 131, 14, 7. Ἀνοιξιάτικο Μπουμπουκάκι 116, 12, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀθηναῖος Ἱππότης 43, 5, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δάμων Ν. Βασιλείου 39, 4, 2. Ἀτρόμητος Ναύτης 19, 2, 2. Γαλῆ τῆς Ἀγκύρας 25, 3, 2. Διαπλασόπουλο τῆς Νάξου 6, 1, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νίκος:— Νὰ ὁ Τάκης τῆς κυρίας Α... Εἶναι μονοχόγιος, ἔξοχος.

Τοτός: — Καὶ πόσα ἀδέλφια ἔχει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιαννοῦ Γεάκου

* * *

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης βρέχει τὴ γάτα του· κ' ἐνῷ ἡ γάτα φεύγει τρεχάτη, ἐκεῖνος λέει:

—Ἰδές τη! σὰ βρεμμένη γάτα φεύγει!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοῦ. Ἰκαδέου

* * *

—Ἄκουσε, Λουκία· δὲ θὰ σὲ δείρω σήμερα, ἀλλὰ νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι στὸ ἑξῆς δὲν θὰ ξαναπειράξῃς γλυκό.

—Τότε, μαμμά, προτιμῶ νὰ μὲ δείρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλανοδίου

* * *

Ἡ μαμμὰ στὸ *Γιάγκο Δώρη* αὐστηρά:

—Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ λὲς βλακεῖες καὶ νὰ σκέπτεσαι πολὺ πρὶν νὰ μιλᾷς.

Κι' ἐκεῖνος μὲ ἀπορία:

—Καλά. κι' ὡς νὰ σκεφθῶ ἐγώ, ὁ ἄλλος θὰ περιμένῃ;

(*Γεγονός*).

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαυροθύκας

* * *

Ὁ Γιαννάκης ζυγίζεται, γιὰ νὰ ἰδῇ πόσο ἔχασε δυτερ' ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια.

Ἐξαφνα, ἀπάνω στὴν πλάστιγγα, θυμᾶται πὼς φορεῖ τὸ καπέλλο του.

«Αὐτό, λέει, εἶναι βάρος περιττό».

Καὶ βγάζει τὸ καπέλλο του καὶ τὸ βάζει...στὴν ἁμαξάλη του.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Πανούργου Ὀδυσσέως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1922

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1923

ΕΙΣ τὸ ἐρχόμενον φύλλον, ἐλπίζω, ὅπου θὰ δημοσιευθῇ ἡ Προδρόμησις διὰ τὴν τακτικὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς, — δὲν ἔχομεν, βλέπετε, παρὰ ἑνάμισυ μῆνα ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μας,—θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς πῶ ὅλα τὰ Νέα τοῦ 1923. Σήμερα, γιὰ νὰ χαρῆτε, σᾶς λέγω μόνον ὅτι περμένο χαρτὶ πολὺ καλύτερο ἀπ' αὐτὸ ποὺ μεταχειριζόμαι τώρα, σχεδὸν σὰν τὸ παλιό· καὶ ὅτι ἐδιάλεξα δύο ἔξοχα μυθιστορήματα, τὸ ἕνα μὲ κορίτσια καὶ τὸ ἄλλο μὲ ἀγόρια, ποὺ θὰ σᾶς ἀρέσουν πάρα πολύ. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, θὰ δημοσιεύσῃ κι' ἡ Κυρὰ - Μάρθα ἕνα δικό της, γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιά, ποὺ θὰ ἐνθουσιάσῃ ὅλα τὰδελφάκια. Κρύψετε λοιπὸν τὴν ὀρεξή σας γιὰ τὸ ἐρχόμενο!

* * *

Θ. Μουτάφη, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ἴσα-ἴσα αὐτὲς τὶς ἡμέρες βγῆκε ἕνα βιβλίο σὰ νὰ τὸ εἴχες παραγγελιά: Εἶνε ἡ «Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας» τοῦ Ἄγγλου καθηγητοῦ Gilbert Murray, μεταφρασμένη βαυμασίως ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σίμο Μενάρδο. Γιὰ τὴν ἐποχὴ Ἱστορία, ὁ κ. Φαίδων σκοπεύει νὰ σᾶς γράψῃ μιὰ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή. Σοῦ τὴ συνιστᾶ, ἀφοῦ θέλῃς νὰ μάθῃς γιὰ τοὺς Μεγάλους Ἕλληνας κάτι περισσότερο ἀπὸ νεῦνα τὰ μισὰ ποὺ μαθαίνει κανεὶς στὸ σκολειό του». Τιμᾶται 25 δραχμὲς — εἶναι μεγάλο βιβλίο, — κ' εὑρίσκεται στὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ὁ *Ἀντώνιος Ἰωνίνος* μοῦ στέλνει ἀπὸ πύρα τὴ συνδρομή του διὰ τὸ 1923—δὲν εἶναι δὰ ὁ πρῶτος! — καὶ μοῦ γράφει: «Δὲν θέλω ποτὲ νὰ σάρησω. Μοῦ φαίνεται ὅτι δίχως ἐσένα δὲν θὰ μπορῶ νὰ περνῶ τὶς ὧρες μου εὐχάριστες, πρὸ παντὸς γιατὶ ἔχω ὡφεληθῆ πολὺ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σ' ἐγνώρισα». Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ τὸν καλό μου φίλο.

Καρυοθραύστη, ἐδιάβασα, μαζὶ μὲ τώρα τὸ γράμμα σου, καὶ τὸν κανονισμὸ τῆς «Θερινῆς Κατασκηνώσεως διὰ παιδιὰ» ποὺ διωργάνωσε στὴ Θεσσαλονίκη ἡ Χριστιανικὴ Ἀδελφότης τῶν Νέων. Τί ἐνεργετικὸ καὶ ὡραῖο πρᾶγμα! Καὶ πόσο ἐπιθυμητὸ θὰ ἦταν ἂν ἐγίνοντο τέτοιες κατασκηνώσεις σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος! Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ «κομψὸν ἔμβλημα» ποὺ ἐπῆρες ὡς βραβεῖο μὲ 150 βαθμοὺς· ἀλλὰ πρὸ πάντων γιὰ τὶς τοιαυτὲς κι' ἐξυγιαστικὲς κι' εὐτυχισμένες αὐτὲς 15 ἡμέρες ποὺ τὶς πέρασες στὴν Κατασκήνωσή.

Ὄχι μόνο «ἐπειδὴ εἶσαι ἀκόμη μικρός», *Ρένε*, ἀλλὰ κι' ἐπειδὴ ἔτσι εἶναι τὸ πρᾶγμα: Καὶ μεγάλοι ἄνθρωποι βκαριοῦνται τὰ βιβλία ποὺ διδάσκουν ζηρὰ τὴν ἠθική, καὶ προτιμοῦν ἐκεῖνα ὅπου τὸ ἠθικὸ δίδαγμα βγαίνει ἀπὸ μιὰ ὡραία, τερπνὴ κι' ἐνδιαφέρουσα ἱστορία. Ὅπως συμβαίνει στὴν «Ἀφροδίτη» ποὺ τόσο σοῦ ἄρεσε, γιατί «εἶναι ἕνα βιβλίο ποὺ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ σ' εὐχαριστεῖ νὰ τὸ διαβάζῃς κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη σὲ διδάσκει».

Δὲν εἶπα, *Κόδρηγκτων*, ὅτι ἡ Σελὶς Συνονασίας θὰ εἶναι μιὰ στήλη. Μόνο αὐτὸν τὸν καιρὸ, μὲ τἀποτελέσματα τῶν διαγωνισμῶν καὶ τὴν ἠθικὴ ἀπόφασή μου νὰ τὴν περιορίσω. Ἀλλὰ δὲν θυμᾶσκι πόσα κομμάτια ἔβαζα πρότερα; Τόσα θὰ βάζω πάλι, ἄμα γίνῃ τόπος.

Ἑνωσῆ, *Ἐρίγδουπε Ζεῦ*, τὶ στενοχωρίες καὶ τὶ φασαρίες θὰ κρατήσῃ, ἀφοῦ ἡ μαμμὰ εἶναι «ἀπὸ τὴν πολυκλαυστὴ Σμύρνη». Τώρα ποὺ ἠσυχάσατε λίγο, θὰ χαρῶ νὰ μοῦ γράψῃς τακτικὰ, καθὼς κι' ἡ Λουλούκα ποὺ τὴν ἀσπάζομαι.

«*Ἐλλη Αὔρα*, σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις. Ναί, πολὺ εὐχαρίστως θὰ δεχόμουν τέτοιες μεταφράσεις, στὴ γλῶσσα, ἐννοεῖται, ποὺ γράφω, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ ἢ τὸ Γερμανικό. Στέλνε μου, κι' ὅ,τι μοῦ χρησιμεύει, θὰ τὸ μεταχειρίζομαι. Ἐπανίως ὅμως, γιατί ἔχω πολλοὺς τακτικοὺς συνεργάτας καὶ σχετικῶς λίγο χῶρο, μετὰ τὰ τρία μυθιστορήματα ποὺ θὰ δημοσιεύσω τὸ 1923 καὶ τὴν Ἀθην. Ἐπιστολή.

Ἰωνικὲ Οὐρανέ, μόλις σήμερα ἔλαβα τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὴν Πόλη. Ἔκου κατέφυγες. Τὰ ξέρω, τὰ ξέρω ὅλ' αὐτά, ἀλλὰ τί νὰ πῶ; Πρέπει νὰ κάνουμε ὅλοι ὑπομονὴ καὶ νὰ ἐλπίζουμε σὲ καλύτερες ἡμέρες. Ἴσως θὰ ξαναζῆς καὶ τὴν πατρίδα σου, δὲν εἶναι ἀδύνατο.

Ὁ ἀγαπητός μου φίλος *Π. Ι. Χα-*

τζιδάκης «ἔχων ὑπ' ὄψει του τὰς λίαν δυσχερεῖς συνθήκας, ὑφ' ἃς λόγῳ τῶν περιστάσεων, διατελεῖ ἡ Διάπλασις», μοῦ στέλλει ἀπὸ τώρα 50 δραχμὲς γιὰ συνδρομήν του τῶν ἐτῶν 1923 καὶ 1924. Βλέπετε τί μεγάλη προθυμία; Μὰ δὲν ἔχω λόγους νὰ τὸν εὐχαριστήσω!

Πολὺ πρωτότυπος αὐτὸς ὁ Σύλλογος «Περιδρομος» ποὺ ἀποτελεῖται ὅλο σχεδὸν ἀπὸ μαθήτριες. Ἀλλὰ μὴ νομίσετε πὼς εἶναι ἀλήθεια... φαγοῦδες: Ἀπεναντίας εἶναι πολὺ δραστήρια κορίτσια, ποὺ πρῶνε λίγο καὶ...ξεσπαθῶνουν πολύ.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Νωπὴ Δάφνη*, *Ἀφρισμένο Κῦμα*, *Δόξα Ματωμένη*, *Χρυσαυγή*, *Ἀρισοφάνης*, καὶ *Μεγάλη Ἑλλάς*.—Ἐτελέσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, γιὰ τὴν Α' Τριήμηνα τοῦ 1923, ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Στὸν ἄνθρωπον» τῆς *Σοφίας Δὰ-Μολίν*. Καμμιὰ πρωτοτυπία. Φιλοσοφικὸ θέμα, ἠθικολογία, ποὺ ἀπαιτεῖ πένα μεγάλου. Τὰ παιδιὰ ἂς ἀποφεύγουν αὐτὰ τὰ θέματα, στὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν παρὰ νὰ ἀπαναλαμβάνουν ὅ,τι ἀκοῦνε ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ ὅ,τι διαβάζουν στὰ βιβλία τους.—«Θέλω ξύλο» τοῦ *Δοξασμένου Τσολιᾶ*. Ἀνέκδοτο ἀπὸ τὰ πιὸ ἄνοστα. Ὑποθέσει ἠλίθιους καὶ τὸν χωριάτη—κοῦ θάξερε πὼς ἐδῶ στὰς Ἀθήνας δὲν καταλαβαίνουν ἀρβανίτικα,—καὶ τὸ παιδί, ποὺ ὅσο μικρὸ κι' ἂν ἦταν, θὰ ἤξερε πὼς δὲν μιλοῦν ἀρβανίτικα ὅταν δὲν ξέρουν παρὰ ἀυὸ μόνο λέξεις. — «Πῶς ἔγινα συνδρομητὴς» τοῦ *Τρελλοῦ Ἄέρα*. Κοινοτατη ἱστορία καὶ γραμμένη χωρὶς χάρη ὑφους, χωρὶς νοστιμάδα καὶ ἡ γλῶσσα ἀνώμαλη, οὔτε δημοτική οὔτε καθαρεύουσα.— Ἀπορρίπτονται καὶ τὰ τρία. Ἀς μοῦ στέλνουν ἄλλα· ὁ δὲ *Τρελλὸς Ἄέρας* ἂς μοῦ ξαναστείλῃ καὶ τὰ Παιδ. Πνεύματα ποὺ τὰ ἔχει γραμμένα στὸ ἴδιο χαρτί. Εἶπα ὅτι κάθε τί πρέπει νὰ γράφεται χωριστά.

«Διπλὸ δράμα» τοῦ *Ἰδανισμοῦ*. Φανταστικό, ρομαντικό, ἀλλὰ ἀρκετὰ καλογραμμένο. Θὰ τοῦ διορθώσω μόνο λίγες λέξεις.—«Πάθημα» τοῦ *Ὀνείρου τῆς Ἀνατολῆς*. Στὴν ἀρχὴ χαριτωμένο. Στὸ τέλος τὰ χαλᾶ. Θέλει διόρθωμα, ποὺ θὰ τὸ κάμω γιατὶ ἀξίζει. Θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ δύο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀγνοεῖται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 3. Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀναγνωσθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ὀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα ψευδώνυμα: *Ποιητὴς τῶν Ἀνθέων* ἀ. (*Γ. Μ.*). *Ἐκδικητὴς*, ἀ. (*Α.Μ.*). *Μάριος Σύλλας*, ἀ. (). *Τιβέριος Γράκχος*, ἀ. (†). *Ρολάνδος ὁ Δυνατός*, ἀ. (*Κ*). *Ἕλσα κ.* (*ΑΛ*). *Νάτ—Πίνκερτον*, ἀ. (*Ζήτα*) *Δαφνοστεφανωμένη Ἑλλάς*, ἀ, (...).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Κυπριακὸς Πόθος*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ ἀρτάσεις λ ἑκατ.75. Διὰ τὰς περισσοτέρας 20 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ γνωτιάζουν:—*ἡ Κική μὲ Σόρα-Λεζινέβ*, *Φοφὴ*, *Λύσεξόρ*, *Σάτον*, *Μικρὰ Γόκοσα*.—*ὁ Πανταχοῦ Παρὼν μὲ Νιάγαραν*. *Ἀφ. Γυμνασιόπ*, *Φελάχαρ*.—*ὁ Γάιος Γράκχος μὲ Τζένυ Μέρις*. *Ἐλλ.* "Ὀνειρο, *Ζὰν Σεπάρ*, *Ἀρὴν*. *Χρυσαυγή*, *Μόγα*, *Σκνίπα*, *Ἀράχνη*.—*ὁ Φρέδος μὲ Ἰουλιάνο*, *Κοντὸ Γολιάθ*. *Ἀφ. Γυμνασιόπ*. *Νίτσα*. *Θαλασσοταρ.*, *Μπερμπαντ*.—*ὁ Νεύτων μὲ Σηρεντέλ*, *Φὼν Κολοκύθαν*, *Ἰερολοχίτ*,—*ὁ Ρένος μὲ Ἀφ. Γυμνασιόπ*., *Σπαρτιατ*. *Ἀραπάκι*, *Μιγεμ. Ρεματιά*, *Βεατρίκη*.—*ἡ Δόξα Ματωμένη μὲ Ἀφ. Γυμνασιόπ. Μέγ.* "Ἀγνωστον, *Κεραυν*. *Ἱππότ*.—*ὁ Ἐθνομάρτυς μὲ Μέγ.* "Ἀγνωστ., *Ἀχ. τ. Φυλῆς*, *Γάτον Γράκχ*., *Φρέδσον*, *Φάσμα*, *Ἰαβέρ*., *Ἐπαναστάτ*., *Πανοῦργ*. *Ὀδυσ.*, *Ξανθὴν Μαρκησ.*, *Ἡερολείψ*, *Ρίταν*. —*ὁ Κεραυνοβόλος Ἱππότης μὲ Ἀδξ. Ματωμ.*, *Ξανθὴν Μαρκησ.*, *Πανοῦργ*. *Ὀδυσ.*, *Κοκώ*, *Βεατρίκ*., *Φιλελευθ*. *Κερκυραῖον*, *Ἀρχιδούκ*. *Γκιζίλαν*, "Ὀνειρο τ. *Κύπρ*., *Ἐπαναστάτ*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Σοφίας Δὰ-Μολίν (μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐτροποποίησα τὸν κανονισμὸ χαίρω ποὺ ἐπιδοκιμάζεις.) *Πλανόδιον* (ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ φύγετε καὶ σεῖς!) *Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων* (διὰ τὴν αὐξησιν ὀφείλεις δρ. 3,75.) *Ματωμένο Δαφνόκλαδο* (ἐστειλα πὶς χαιρετίσματα στοὺς πρόσφυγας συνδρομητας μου) *Ἀφρόκρινο* (ἐστειλα τὴν ἀγγελία θὰ τὴν εἴδες στὸ 44 φύλλο.) *Πανταχοῦ Παρόντα* (νὰ σὲ καταπρίνω; τί λές! ἀπεναντίας σὲ ὑπουργαριστῶ) *Ἐλβίραν* (σὲ περμένω.) *Φιλελεύθερον Κερκυραῖον* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ὄχι, μόνο ἄμα ἐγγραφοῦν, μποροῦν νὰ πάρουν ψευδώνυμο·) *Μπιζοῦ* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἄστρο Συνεφάκι* (μὲ τὰς σταλείσας 10 δρχ. ἀνανέωσα τὰ ψευδώνυμά σας διὰ τὸ 1923.) *Δοξ. Τσολιᾶν* (δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἔλεγχο στὶς Μ. Ἀγγελίες ποὺ μιλεῖν γι' ἀνακαλύψεις ψευδωνύμων, γιατὶ τότε θὰ ἦταν σὰ νὰ τὰ φανέρωνα ἐγώ· γιὰ τοὺς ἄλλους ποὺ λές, θὰ ἔτυχαν στὸ γραφεῖο τὴν ὥρα ποὺ ἔκανα τὶς διορθώσεις τοῦ φύλλου καὶ θὰ ἔπεσα τὸ μάτι των) *Καρλόττα* (διεβιβάσθη.) *Δαυδραν Λάμψιν* (κι' ἐγὼ δὲν ἔχω ἐλπίσεις· ἂν μοῦ γράψουν, θὰ τὸ ἰδῆς στὴν 'Αλληλογραφία') *Γενναῖον Πολεμιστὴν* (ὄχι, δὲν κάνει ἔστειλα) *Δὸν Κολοκυθόπουλον* (τὰς λαμβάνω τακτικά) *Παναγιώτην Κριτζᾶν* (ἂς πάνσουν δὲν θὰ τοὺς τὸ πῶ ἐγώ, ἂς τὸ καταλάβουν μόνοι των καὶ ἂς ντραποῦν ἐπιτέλους·) *Διαβολόπαιδο* (θὰ στοιχίζῃ 3 δρ. τὴ φορὰ γραμματοθυρίδας οὔτε ἔχω οὔτε θὰ ἔχω·) *Ἀδαμαντίαν Ι. Χαρ.* (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.) *Τρελὸν Ἄέρα* (κι' ἐγὼ ἐπίσης· χαίρω ἀκόμη ποὺ εἶσαι καθαρὸς καὶ τακτικὸς στὰ γραψίματά σου·) *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* (καλῶς ἤλθες!) *Μπερμπαντάκον* (τὰ ἐξετάλεσα ὅλα·) *Ἐρρίκον Γ. Χ.* (περμένω γράμμα σου ἀπὸ τὴν Κέρκυρα·) *Ἰδανισμὸν* (προηγουμένην δὲν ἔλαβα·) *Πανοῦργον Ὀδυσσέα*, *Νιαγάραν*, *Πειραϊκὴν Αὔραν*, *Ἀνεμώτην*, *Φρόδον* κτλ. κτλ.

Ἀνθισμένην Πασχαλιάν, *Γεωργίαν Μακρῆ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἐστειλα.)

Ἀρχηγὸν τῆς Φυλῆς, *Ἐλ. Μπεζεριάνον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Νεύτωνα*, *Ἀργολικὴν Ἀκτὴν* (ἐστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 *Ὀκτωβρίου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 205ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις ἔσται μέχρι τῆς 8 Δεκεμβρίου ἀλλὰ καὶ κέρας τῆς κρεοπωλίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ὀνόμη δημοσιευθῆ.)

642. Λεξίγριφος

Ἀντιουμία, θεόντια
Καὶ τρωκτικὸ ἂν ἑνώσῃς,
Βασίλισσα περίφημη
Ἀρχαία θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νωπῆς Δάφνης

643. Συλλαβόγριφος

Μουσικὴ βυζαντινή,
Μουσικὴ εὐρωπαϊκή,
Ἀπὸ μιὰ τους νότα βάζουν
Καὶ ποτὸ κατασκευάζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπαημένου

644. Στοιχειοστονόγραφος

Βουνοῦ κόβεις τὸ κεφάλι
Καὶ τὸν τόνο του κινεῖς
Κι' εἴτε κάτοικο μιᾶς χώρας
Εἴτε ποταμὸ θὰ ἰδῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀχιτεμάδη

645. Αἴνιγμα

Βάλε, λύτα, στὴ γραμμὴ
Ἀπὸ δυὸ φορὲς δυὸ μὶ
Κι ὅσο νὰ πῆς τρία
Θὰ τὰ βρῆς στὴν Τροία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγὰ Ἀξιώτη

646. Βέλος

* Καθέτως, ρήτωρ Ἀθηναῖος. Εἰς τὴν αἰχμὴν,
* * * δεξιὰ ἐπίρρημα, ἀριστερὰ θεά. Εἰς τὰ πτερά,
* * δεξιὰ ἐκ τῶν ἄνω: χρονικὴ διάρρεσις, ἱέρεια,
* * * ἔντομον· ἀριστερά, θε-
* * * ὸς ἀρχαῖος, θεα, θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρωωωνίου Πόδου

647. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 6 8 = Μέγας ἐπιστήμων.
2 1 8 4 8 = Μέρος τ. σώματος.
3 4 5 1 4 2 1 = Μυθολ. τέρας.
4 7 6 = Ὄρος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50.

[ΚΒ' — 1100]

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

Ὦ παιδιά μου ὀρφανά μου, σκορπισμένα ἐδῶ καὶ κεῖ».
Φεραῖος.

Ἐμπρός, ψῆφο, σεῖς ποὺ θέλετε νὰ πέσετε στὴν Ἀγκαλιὰ τῆς Μάννας μας! Προσφυγόπουλα! Ἐμπρός! ΡΙΤΑ

(ΚΒ' — 1101)

Ὑπερήφανο Ἔλατο—Ἐγγλέζικο Ψαλιδάκι, μὴν τὰ λές τόσο τραγικά· εἶσαι ὁ Τάκης Γλυκοφρίδης!
Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων

(ΚΒ' — 1102)

Θέλμα, ἕνα ἀούα σοῦ ἀξίζει· ἡ Εὐγενία Νικολοπούλου δὲν ἔχει ψευδώνυμο!
Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων

(ΚΒ' — 1103)

Λάβαρον τοῦ 21, εἶσαι ὁ Στυλ. Ψιλιακός· ἔισι ἐκδικοῦμαι ἐγὼ τοὺς φίλους μου.
Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων

(ΚΒ — 1104)

«Κ. Κ. Κ. Κ.»

Ἱδρύομε μιὰ συμμορία μὲ ὄνομα τὰ «4 Κάπα» καὶ μὲ σκοπὸ τὴν ἀποκάλυψι ὅλων τῶν Ψευδωνύμων τῆς Διαπλάσεως ποὺ ὑπωσδήποτε διακρίνονται.

Γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς μέλος στὴ συμμορία μας πρέπει.

1) Τὸ ψευδώνυμό του νὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ Κάπα.

2) Νὰ μᾶς ξεσκεπάσῃ 10 ψευδώνυμα δίνοντας τὸν λόγο του ὅτι εἶναι ἀληθινὰ καὶ

3) Νὰ τὸν.... δεχθοῦμε ἐμεῖς.

Προτοῦ ὅμως ἀρχίσουμε τὴν δρᾶσι μας θὰ κανονίσουμε κάτι καληνούς.... λογαριασμούς:

ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ=Α. Ρακόπουλος. ΗΤΕΙΡΟΛΗΨ = Α. Βεϊνόγλου. ΑΡΥΓΚΑ=Δ. Καπετανάκης. ΣΟΚΙΔΕΖΙΝΕΒ = Φ. Ἀθανασούλας.

Καὶ ἂν οἱ ΑΝΙΚΗΤΟΙ καὶ ὁ ΑΣΣΟ—ΚΑΡΟ δὲν φρονιμέψουν θὰ... προχωρήσουμε.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ, (ΦΟΝ) ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ.

(ΚΒ — 1105)

Ἰωνικὲ Οὐρανέ, εὐχαριστῶ γιὰ συγχαρητήρια· σὰν πολλὰ ὅμως...Μεσονύχτη, ἂν συμμαχήσετε μὲ τό...Φρέδο, κάθε ἄλλη ὑποστήριξη περιττή! Βαρωνίς, καρτοῦλές ἔλαβα, εὐχαριστῶ.
Μεγάλη Ἑλλὰς

[ΚΒ' — 1106]

Καρδιογνώστη, σὲ ξεύρω ποῖος εἶσαι. Πρόσεξε.
Ἀνδρ. Βουγιούκας

(ΚΒ — 1107)

Ἀπὸ τὴ Φιλελεύθερη Μυτιλήνη στέλνω ἐγκαρδίους χαιρετισμοὺς στοὺς ὁμοφρονοῦντας.
Ἀνεμώνη

(ΚΒ' — 1108)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟ, τὴν ἐπάθες· εἶσαι ὁ Τζώρτζης Τζώρτζογλου· ἀούα!!
ΕΚΑΙΚΗΤΗΣ

(ΚΒ' — 1109)

Θριαμβευτικὴ Αὐτοκρατορία, ἐπειδὴ εἶσθε ἑταιρία μπεμπέδων σᾶς συνιστῶ τὸ γάλα Νεστλὲ εἰς τενεκεδάκια.
ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

[ΚΒ' — 1110]

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν καλλιτεχνικῶν κάρτ - ποστάλ. Προϋπολογισμὸς δίμηνος. Βραβεῖα δύο. Δίσις: κ. Κάπ, Κύπρου 2, Πατήσια Ἀθηνῶν.
Τιβέριος Γράκχος

[ΚΒ' — 1111]

Γαῖε Γράκχε, συχώρεσε διὰ τὴν ἀργοπορίαν. Ἀνταλλάσσουμε κάρτ-ποστάλ; Δίσις ὡς ἄνω.
Τιβέριος Γράκχος

(ΚΒ' — 1112)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ, ἀνακαλύφτε με· εἶμαι ὁ
ΔΟΝ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

[ΚΒ' — 1113]

ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Ὡραία καὶ μ' εὐγενῆ σκοπὸ ἡ ἐκκλησίς σου. Παρὰ τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασίν μου περὶ ἀποχῆς μου ἀπὸ πάσης διαπλασιακῆς κινήσεως, τυγχάνων θερμότατος ΕΚΕΙΝΟΥ ὀπαδός, σὲ ὑποστηρίζω ὁλοψύχως. Εἴθε τὸ παράδειγμά μου νὰ γίνῃ ἀπαρχὴ πολλῶν ἄλλων τοιούτων.
ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ
Φιλελεύθερος Δημοκράτης

(ΚΒ' — 1114)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΝΙΚΗΤΟΣ»

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΣΕΡΡΩΝ
«ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ»

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: ΠΡΟΕΔΡΟΣ: *Ἀρχιτεμπέλης*, ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: *Σερραϊκο Ζιζάνιον*, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: *Γελωτοποιός*, ΤΑΜΙΑΣ *Σερραϊκὸ Διαβολάκι*.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ:
Σερραϊκὴ Αὔρα καὶ *Γελωτοποιός*.

[ΚΒ' — 1115]

ΔΥΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ «ΙΑΒΕΡΗ»

Προκηρύσσω: Α') Διαγωνισμὸν ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ. Βραβεῖα: α') τόμος Β' περιόδου, β') Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης.—Β') Διαγωνισμὸν ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ. Βραβεῖα: α') Βιβλίον 15 δραχμῶν, β') βιβλίον 10 δραχμῶν. Προϋπολογισμὸς δίμηνος Δίσις: Γεώρ. Ν. Οἰκονομόπουλον, μαθ. Γυμνασίου, Κιάτον.

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

Ἀφ. Γυμνασιόπαι, Δόξα Ματωμένη, μεγάλην εὐχαρίστησιν θὰ μοῦ προξενοῦσατε ἂν ἐλαμβάνατε μέρος στοὺς διαγωνισμούς μου.
Ἰαβέρης

[ΚΒ' — 1116]

Μαυρούκα, ἀληθινὰ ὡραῖο τὸ τετράδιό σας· δικό μου ἔστειλα. *Μπερμπαντάκο*, τετράδιο ἔστειλα. Ἀλληλογραφία δέχομαι, καὶ περιμένω πρώτην ἐπιστολὴν μέσῳ Διαπλάσεως.
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

(ΚΒ' — 1117)

Ἰωάν. Κωνσταντινίδη. γιατί δὲν μοῦ ἔγραψες, ἀφοῦ διεύθυνσίν μου ἔστειλα; Σύλλογε «Ἑλληνόπαις», Μ. Μ. ε. ρ. καὶ ἰχνογραφίαν σοῦ ἔστειλα γιὰ τὸ διαγωνισμό σου, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀπήντησες ἐὰν τὰ ἔλαβες. Γράψε μου: Γεώργιον Ν. Οἰκονομόπουλον, Κιάτον. *Ἰαβέρης*

(ΚΒ — 1118)

Γραμματοσυλλέκται, Ἀνταλλάσσομεν γραμματόσημα. Στείλατε καταλόγον εἰς Δ)σιν: *Στέφανον Φιλλύραν*. p. r. *Βόλον*.
Ἀριστοφάνης, Στέφ. Φιλλύρας

[ΚΒ' — 1119]

ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἀγαπητά μου Διαπλασόπουλα. Σεῖς ποῦ ἀπὸ τόσο καιρό, σκορπίσατε μέσα στὸν Διαπλασιόκοσμο τὴν ἀγάπη σας; πρὸς τὴν μεγάλη μορφὴ Ἐκείνου ποῦ κλεῖ τὶς πιὸ εὐγενικὲς ἰδέες καὶ φανερώσατε τὰ ὡμορφότερα αἰσθήματα ποῦ εἶχαν πλημμυρήσῃ τὰ νεανικά σας στήθη, ἕνας κι' ἐγὼ ἴσος μὲ σᾶς, σὲς παρακαλῶ νὰ ρθῆτε ὅλοι ν' ἀποτελέσωμε ἕνα Σύλλογο ποῦ θὰ ὑπόσχεται μιὰ μελλοντικὴ πρόοδο γιατὶ θ' ἀποτελεῖται ἀπὸ σύμφωνες Ἰδέες, Ἀγάπη καὶ Πρόοδο.

.....*Μὲ τὴν Ἐλπίδα*...
ΑΡΧΗΓΟΣ ΓΗΣ ΦΥΛΗΣ

(ΚΒ' — 1120)

Ναί, Δυξασμένε Τρολλί· θέλω νὰ μὲ ἀνακαλύψῃς, γιὰ νὰ εἶσαι ἀληθινὰ δοξασμένος.
ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΣ

(ΚΒ' — 1121)

Ὡς ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΣ θὰ ὑποστηρίξω τὸν δοξασμένο Ἐπαναστατη καὶ τὴν Ρίτα.
ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΣ

(ΚΒ' — 1122)

Καϋμένη Ρίτα, ἔτσι κόβουν ἀλληλογραφία μὲ καλὰ παιδιὰ σὰν τὸν Μπερμπαντάκο;
Ἀριστοφάνης

(ΚΒ' — 1123)

ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ, ΚΟΥΡΣΕΛ καὶ λοιποὶ *ἀστυνομικοί*, βοηθήσατε νὰ ἱδρυθῇ διαπλασιακὴ ἀστυνομία.—ΝΑΤ ΠΙΝΚΕΡΤΩΝ

(ΚΒ' — 1124)

Ὁ Σύλλογος «ΟΡΧΟΜΕΝΟΣ» μετονομάζεται «ΚΡΑΤΑΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ».
Σκοπὸς: Διάδοσις «Διαπλάσεως»
ΒΑΣΙΛΕΥΣ: ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΘΑΜΑΣ. ΔΙΑΔΟΧΟΣ: ΦΡΙΞΟΣ. ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ: ΤΣΑΠΡΑΣ. ΜΥΣΤΙΚΟΣΥΜΒΟΥΛΟΣ: Β. ΚΥΡΙΑΖΗΣ.
ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ: ΑΙΘΡΙΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ. ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ: ΒΛΑΧΟΣ. ΕΣΩΤΕΡ: ΑΟΡΔΟΣ ΚΑΝΙΓΚ.
ΟΙΚΟΝΟΜ: ΙΩΑΝ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ ΞΕΣΠΑΘ: ΟΡΧΟΜΕΝ. ΜΙΝΙΩΝ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ: ΕΝΑΣΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ: ΡΑΜΜΟΣ. ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ: ΣΑΓΙΑΣ, ΑΡΓΥΡΙΟΥ, ΠΑΠΑΛΟΥΚΑΣ.

Διορίζονται ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙ: ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀνδρέας Βουγιούκας.—ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Νικ. Κυριαζῆς.—ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Δ. Παπαγεωργίου.—ΔΑΔΙΟΥ: Καψουρόπουλος.—ΔΡΑΧΜΑΝΙΟΥ: Γιαννακόπουλος.

ΑΠΟΤΕΛ. ΔΙΑΓΩΝΙΣ. ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ.—α' βραβεῖον δοξασμένο Κρητικόπουλο, β' Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις, γ' Θάνος Ἄλλης, Ἰσότιμος: Τριανταφυλλένια. Τοὺς στείλαντας εὐχαριστοῦμεν. Ζητοῦνται πρεσβευταί, Γράψατε, Ὁμοσπονδίαν Ὀρχομενοῦ, Θῆβας.

(ΚΒ' — 1125)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ
ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

(ΚΒ' — 1126)

Ὥστε ὁ Τροβαδοῦρος εἶναι... Ἀμάραντος, Ἰουλιανὲ καὶ κόμπανοι! Τὲ μυαλά σας καὶ μιὰ λύρα...
Τροβαδοῦρος

(ΚΒ' — 1127)

Ἀσμα Κίρκης, εἶσαι ἡ Ἀλίκη Κανάκη...καὶ αὐτὸ «γιὰ καλῶς ὥρισες» νὰ θυμᾶσαι πάντα τὴν συμμαθήτριάν σου!!!—*Γκιζέλα*.

(ΚΒ' — 1128)

Μεσονύχτη, συμμαχίαν δέχουμαι. Ἱππόλυτε. Μπερμπαντάκο, Κοντὲ Γολιάθ, Ἰαβέρη, Ἄρατε, συμμαχοῦμεν ἐναντίον Μαύρης Μάσκας;
Φρέδος

(ΚΒ' — 1129)

Κόρδιγκτον, εὐχαριστῶ γιὰ συμπάθεια. Δέχομαι. Δίσις: Γ. Σ...., Μυτιλήνην.—*Νιαγάρας*.

(ΚΒ' — 1130)

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοποῦλες, ἀνταλάσσουμε Μ. Μ. μέσῳ Διαπλ.; Μπερμπαντάκο, ἀλληλογραφοῦμε;—Διαβολόπαιδο.

(ΚΒ' — 1131)

ΑΔΟΓΟΜΥΓΑ, δὲν μᾶς λές, ἀδερφάκι, ποῦ σπούδασες αὐτὰ τὰ idioticité; Νὰ μᾶς ζῆσῃς, γάλλλε μας!
ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣ

(ΚΒ' — 1132)

ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Ἡ ἐκκλησή σου γιὰ ἕνωση τῶν φιλελευθέρων εἶναι ὁ κρυφὸς πόθος ὅλων μας· γιαὶ τὸ τιθέμαι στὸ πλευρό σου, ἐλπίζοντας ὅτι κι' ἄλλοι θὰ μ' ἀκολουθήσουν. Φιλικὰ
ΓΑΛΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

(ΚΒ' — 1133)

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλασιόκοσμο χαιρετῶ ἀπαξάπαντας.
ΔΟΝ ΚΡΟΜΥΔΑΚΗΣ

(ΚΒ — 1134)

Ἱδρύθη κάπου συμμορία ἀπὸ *μυστηριώδεις ἀνιχνευτάς*. Μελῃ δὲν δέχεται. Γρέμετέ τὰς ἀνιχνεύσεις τῶν ἀνιχνευτῶν.

[ΚΒ' — 1135]

Λόρδε *Βύρων*, δυστυχῶς δὲν ἐκτελεῖτε σαφέστατα τὰ καθήκοντά σας.
Τζέννυ Μέρρις

(ΚΒ' — 1136)

Α' ΑΛΑΝΘΑΣΤΟΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ «ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ»

Ἀρατος: Θ. Κομβαντζῆς, Γαλανὸς Οὐρανός: Ε. Καρύδης, Μαῦρ. Ὁπλαρχηγός: Ν. Ἀνδρικόπουλος, Ἐρίγδουπος Ζεύς: Α. Κολτσεδόπουλος, Ἀγιοναυπλίτης: Γ. Καρύδης, Ἠτειρωλῆψ: Ι. Ἀρώνης, Τρελλὸ Σπαρτιατόπουλο: Τ. Καραβούλιας, Σκαραβαῖος: Κ. Κεφαλᾶς, Ἰδεοανακάτωμα: Ν. Βασιλάκος, Σπαρτιάτ. Ἀραπάκι: Μ. Σαββέλος, Σανσελλὼρ: Σ. Δερδενὲς (εἶσαι ἀκόμη στὴν Παιδ. Ζωή;) Μαύρη Μάσκα, ἀνάμενε... ἀέρας... ΑΝΑΜΕΝΕΤΕ ΤΗΛΕΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ»

Ὁ Πρόεδρος ΠΑΡΙΖΕΤ
ΖΗΤΩ Ο «ΑΠΟΛΛΩΝ»

(ΚΒ' — 1137)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

Πλανόδιε, σὰν δὲν βαστοῦν τὰ πόδια σου, τί μπαίνεις στὸ χορό;
ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ Ἀθήνας